

Ústavný expert doc. Ján Drgonec: POVINNÉ OČKOVANIE A PRÁVNA OCHRANA PRED NÍM

- CZ24 News | 15. prosince 2021

SLOVENSKO: POVINNÉ OČKOVANIE PROTI COVID-19 A OCHRANA PRED NÍM PODĽA DOHOVORU O OCHRANE ĽUDSKÝCH PRÁV A ZÁKLADNÝCH SLOBOD

Povinné očkovanie ponúka otázku Čo je strašnejšie? Zločiny komunizmu alebo ohrozenie povinným očkovaním proti COVID-19? Za takéhoto skutkového stavu je výhrou, že o ochranu pred zákonom či vyhláškou zavádzajúcou povinné očkovanie proti CV19, až k nemu dôjde, sa na Slovensku nebude treba uchádzať na Ústavnom súde SR.

Ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z. sa do Ústavy Slovenskej republiky vložil čl. 127 ods. 5 v znení: „(5) Spolu so sťažnosťou podľa odseku 1 možno podať návrh, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1, že všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka podanej sťažnosti, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu. Ak senát ústavného súdu dospeje k záveru, že tento návrh je dôvodný, konanie o sťažnosti preruší a podá návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre senát ústavného súdu záväzný.“

Článok 127 ods. 5 nenadobudol účinnosť spolu s celým ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z. Účinnosť nadobudne až od 1. januára 2025 (čl. II). Vtedy a až vtedy fyzické osoby a právnické osoby získajú právo prístupu k Ústavnému súdu SR vo veciach ochrany ústavnosti tam, kde ich základné právo či slobodu porušuje zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Európsky súd pre ľudské práva zvýšil vlastnú aktivitu pri ochrane ľudských práv. Pri ochrane ľudských práv zarúčených Dohovorom začal uplatňovať postup, pri ktorom osobám prichádzajúcim so sťažnosťami zo štátov, kde nemajú možnosť žiadať o vnútroštátny prieskum zákonov porušujúcich ľudské práva, priznal právo obrátiť sa s takou sťažnosťou rovno do Štrasburgu. K takým štátom Európsky súd pre ľudské práva priradil aj Slovensko (Július Pereszlényi-Servis TV-Video v. The Slovak Republic, rozsudok z 25. mája 2021).

Skutkový stav

Skutkový stav spojený s povinným očkovaním proti COVID-19 veľmi výstižne, stručne, jasne a literárne prístupne priblížil Václav Klaus, bývalý prezident Českej republiky a predtým aj predseda vlády Českej republiky. Hoci sa zameral na stav v Českej republike, jeho slová platia rovnakou mierou aj pre charakteristikuskutkového stavu v Slovenskej republike. Václav Klaus o záležitosti okrem iného uviedol:

„Viem, že slovom experiment nahnevám množstvo ľudí, ale súčasný boj s vírusom SARS-CoV-2 pomocou nedostatočne otestovaných vakcín experimentom je. To je, a to ani pre tzv. expertov, nepopieraným faktom. Tieto vakcíny boli ako náhlivá reakcia na vývoj epidémie covidu schválené na použitie predbežne a „experimentálne“. To bol v minulom roku oficiálny výrok.

Ide o vážne veci a debata o nich by mala byť racionálna férová. Naša krajina (rovnako ako ďalšie krajiny Západu) je v tejto záležitosti rozdelená. Niektorí ľudia sa bez akéhokoľvek odporu nechávajú oč-

kovať, pretože sa asi skutočne boja a pretože uverili obrovskej, s ničím v minulosti neporovnateľnej propagande tohto konkrétneho očkovania. Nenechajú sa vyviesť z miery ani tým, že odrazu je všetko inak, ako im sľubovali. Teraz sa ukazuje:

- že nestačí jedno očkovanie (a začína byť zrejmé, že pôjde o opakované očkovanie ako proti normálnej chrípke);
- že dĺžka pôsobenia očkovania je kratšia, ako sa pôvodne deklarovalo;
- že očkovanie nechráni proti ochoreniu covidom, ale azda proti jeho ťažšiemu priebehu;
- že aj zaočkovaný môže prenášať vírus, atď., atď.

Niektorí ďalší ľudia síce nijaké veľké ilúzie o očkovaní nemali, ale dali sa očkovať, aby mali „papier“, aby mohli konzumovať výhody očkovaných. Pomer tých, ktorí skutočne uverili, voči tým, ktorí očkovanie iba akceptujú bez nadšenia, nie je a nemôže byť presne známy, ale určite to nie je 10 : 1. Skôr to bude 5 : 5. To zaslepení obhajcovia očkovania nechcú počuť.

Na druhej strane sú rovnako uvažujúci ľudia. Tí proti očkovaniu bojujú, pretože mu neveria, pretože sa boja jeho vedľajších účinkov, pretože vidia faloš v očiach halasných propagátorov očkovania, ktorí sú v politike, v biznise aj v medicíne. Niektorí z nich odmietajú vynucované očkovanie z princípu, z dôvodu obmedzovania individuálnych práv a slobôd. Ani túto proporciu nepoznáme.“

(https://www.protiproud.cz/politika/6173-vaclav-klaus-zastavme-hrozbu-povinného-oc...)

Platná právna úprava

Základným prameňom práva pre povinné očkovanie na Slovensku je zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Zákon č. 355/2007 Z. z. ustanovuje, že opatreniami na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení podľa § 12 ods. 2 písm. d/ sú o. i.

- osobitné a mimoriadne očkovanie,
- očkovanie pri úrazoch, poraneniach a nehojácich sa ranách,
- očkovanie pred cestou do zahraničia,
- očkovanie osobitných skupín obyvateľstva.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d) tohto zákona sa fyzickým osobám ukladá povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu; ak ide o maloletého, zodpovedá za plnenie tejto povinnosti zástupca dieťaťa (§ 51 ods. 3)

Podľa § 56 ods. 1 písm. a) priestupku na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí ten, kto sa bez preukázania závažných zdravotných alebo iných lekármi zdôvodnených prípadoch nepodrobí očkovaniu, vyplývajúcemu z príslušných právnych predpisov, alebo nariadenému očkovaniu. Tohto priestupku v prípade maloletého dieťaťa sa dopustí ten, kto ako zástupca maloletého nezabezpečí plnenie uvedenej povinnosti (§ 56 ods. 1 písm. k/).

Porušenie povinnosti podrobiť sa predpísanému alebo nariadenému očkovaniu sa môže postihnúť pokutou v súhrnnej výške 331 eur (§ 56 ods. 2).

Zákon č. 355/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov neustanovuje choroby, proti ktorým je očkovanie povinné. To určuje vyhláška Ministerstva zdravotníctva SR č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 544/2011 Z. z. a vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 442/2019 Z. z.

Podľa § 6 vyhlášky č. 585/2008 Z. z.:

„Očkovanie detí proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, prenosnej detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, invazívnym hemofilickým nákazám, pneumokokovým invazívnym ochoreniam sa vykonáva najskôr prvý deň desiateho týždňa života dieťaťa (§ 6 ods. 1).

„Očkovanie detí proti osýpkam, mumpsu a ružienke sa vykonáva najskôr prvý deň 15. mesiaca života dieťaťa.“ (§ 6 ods. 2)

„Preočkovanie dospelých proti záškrtu a tetanu sa vykonáva každých 15 rokov.“ (§ 6 ods. 3)

Prehľad povinného očkovania sa zďaleka nekončí. Aktuálny rozsah očkovaní a subjektov, ktorých zaťažuje povinnosť dať sa zaočkovať ustanovuje vyhláška Ministerstva zdravotníctva SR č. 585/2008 Z. z.

Ustanovením § 7 sa určuje rozsiahly súpis osôb, ktoré zaťažuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, pretože sú vystavené zvýšenému nebezpečenstvu vybraných nákaz. § 7 v ôsmich odsekoch vypočítava osoby, ktoré sa musia očkovať proti 1. tuberkulóze, 2. vírusovému zápalu pečene typu B, 3. tetanu, 4. besnote, 5. chrípke, 6. pneumokokovým invazívnym infekciám, 7. vírusovému zápalu pečene typu A, 8. meningokokovým infekciám.

Nasleduje ešte rozsiahlejší súpis povinného očkovania osôb, ktoré sú profesionálne vystavené zvýšenému nebezpečenstvu vybraných nákaz v § 8. Je prakticky nemožné citovať všetky ustanovenia § 8. Napríklad podľa § 8 ods. 3:

„Proti besnote sa očkujú

- a) zamestnanci virologických laboratórií, v ktorých sa pracuje s vírusom besnoty,
- b) zamestnanci asanačných podnikov, ktorí sú v priamom riziku nákazy,
- c) šarhovia.“

Výpočet ohrozených profesií zahŕňa 6 odsekov, za ktorými nasleduje vágny ods. 7: „Ďalšie povinné očkovanie osoby v profesionálnom riziku nákazy môže nariadiť regionálny úrad.“

Je očividné, že nikto z tvorcov vyhlášky ukladajúcej povinnosť podrobiť sa očkovaniu určitého druhu, si nerobil ťažkú hlavu z toho, že obmedzuje právo očkovaných na súkromný život, a tým ich oberá o ochranu zaručenú Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Právo na súkromie alias právo na súkromný život je antitotalitné právo. Jeho účelom je chrániť jednotlivca pred štátnou diktatúrou. Obmedzovaním práva na súkromný život rozsiahlym povinným očkovaním proti neuveriteľnému počtu chorôb, aký nemá vo svete obdobu, sa na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky posilňuje totalitná forma vlády. Národná rada SR i vláda SR tomu nečinne prihliada.

Ústavný súd SR dokonca „priložil ruku k dielu“ v konaní PL. ÚS 10/2013 (Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2014, s. 223 – 265). Rozhodnutie si zaslúži nadčasovú kritiku (DRGONEC, J.: Cuibono? (Nespravodlivá rovnováha v povinnom očkovaní z vôle Ústavného súdu SR).

Zo súdnej praxe, 2015, č. 3, s. 98 - 103.).Tým, čo ústavný súd uviedol v odôvodnení toho skratového rozhodnutia, dal príčinu pre deformáciu problematiky povinného očkovania pozoruhodne účelovými názormi na prípustnosť povinného očkovania proti COVID-19.

„Zákon a vyhlášku, ktoré ho upravujú, v minulosti preskúmal Ústavný súd SR a ten potvrdil ich súlad s ústavou. V súčasnosti tak máme zavedené napríklad povinné pravidelné očkovanie osôb, ktoré dosiahli určitý vek alebo ľudí vystavených nebezpečenstvu ochorenia vo svojom zamestnaní,“ pripomenula Katarína Batková, „šéfka“ organizácie ViaIuris.

(<https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/607841-sefka-via-iuris-ustava-ani-zakony-p.../>)

„Lucia Berdisová z Ústavu štátu a práva Slovenskej akadémie vied (SAV), ktorá je zároveň poradkyňou ministerky spravodlivosti Márie Kolíkovej, uviedla, že najsť taký spôsob plošného a **určitým spôsobom vynucovaného očkovania**, ktoré by bolo súladné s Ústavou SR, je možné. Dôležité je zvoliť rozumné kritérium. Takým sa javí napríklad vek či druh profesie.“

(<https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/607841-sefka-via-iuris-ustava-ani-zakony-p.../>)

Pridal sa aj doc. JUDr. Peter Kresák, CSc. V nezabudnuteľnom výroku, ktorý nesmie upadnúť do zabudnutia, uviedol: „V situácii, v ktorej sa Slovensko v súčasnosti nachádza, je povinné očkovanie nielen možné, ale aj potrebné a ústavne konformné.“ (<https://www.aktuality.sk/clanok/zmhjne9/ustavny-pravnik-povinne-ockovanie-je-niel...>)

Ústavný súd SR sa nevyslovil tak, že povinné očkovanie je „nielen možné, ale aj potrebné a ústavne konformné“. Povahe veci by zodpovedalo, ak by zainteresovaní ústavní právnici analyzovali právnu úpravu a výsledok analýzy keby preskúmali v okolnostiach skutkového stavu. No nešlo o právnu analýzu. Objednávateľ vyjadrení potreboval mediálnu kampaň na zavedenie obyvateľstva, na jeho presvedčenie, že povinné očkovanie proti COVID-19 „je to pravé orechové“. Počítal sa iba vopred určený výsledok. Tomu „nezávislí odborníci na ústavné právo“ prispôsobili svoje vyjadrenia. Celkom odtrhnuté od toho, o čom Ústavný súd SR vo veci PL. ÚS 10/2013 konal a rozhodol.

Čo sa udialo na Ústavnom súde SR naozaj?

Na začiatku bol Krajský súd v Nitre, ktorý usúdil, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý má uplatniť, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná a súdne konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku prerušil, aby dal návrh na Ústavný súd SR na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zák. č. 355/2007 Z. z. a § 6 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. s čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 v spojení s čl. 40 Ústavy SR.

Ústavný súd SR o tomto návrhu rozhodol výrokom, v ktorom sa doslova píše: „Návrhu Krajského súdu v Nitre nevyhovuje.“

Ústavný súd SR rozhodoval o povinnom očkovaní iba v rozsahu návrhu, ktorý dostal na rozhodnutie.

Z predmetu konania možno vyvodiť, že podľa Ústavného súdu SR odmietnutie povinného očkovania maloletého dieťaťa proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, hemofilným invazívnym nákazám a pneumokokovým invazívnym ochoreniam vakcínou infanrixHexa a vakcínou proti pneumokokom je protiprávne, lebo zavedenie povinného očkovania proti uvedeným chorobám neporušuje Ústavu SR v čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, čl. 15 ods. 1 ani v čl. 16 ods. 1 v spojení s čl. 40 Ústavy SR.

Otázky významné pre posúdenie ústavnosti povinného očkovania proti COVID-19 ležia na tej hroma-

de ústavne dôležitých otázok, o ktorých Ústavný súd SR dosiaľ nerozhodol. Vo vzťahu k nastolenej téme tohto príspevku ide o právne irelevantnú časť problematiky súladnosti povinného očkovania proti CV19 s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

„Covidové právo“

Od jari 2020 sa Slovensko vydalo osobitnou cestou tvorby pravidiel správania viac alebo menej súvisiacich s ochorením SARS-CoV-2. Národná rada SR prijala niekoľko zákonov. Napríklad zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej choroby COVID-19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony či zák. č. 67/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach vo finančnej oblasti v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Článkom I zák. č. 279/2021 Z. z. sa do tohto zákona vložila všeobecne známa očkovačná prémie pre osoby, ktoré absolvovali očkovanie proti ochoreniu COVID-19 spôsobenému korona vírusom SARS-CoV 2 (§ 30q).

V právnej, a či v právnej“ regulácii boja s pandémiou CV19 sa však zákon stal nemilovaným dieťaťom. Kľúčovú úlohu dostali mimoprávne opatrenia Úradu verejného zdravia Slovenskej republiky, ktoré sa neskôr, v októbri 2020 zákonom č. 286/2020 Z. z. vyhlásili za všeobecne záväzný právny predpis s pomenovaním „vyhláška“ (§ 59b).

Ako je dobrým zvykom na Slovensku, zákon o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia je viackrát novelizovaný. Dosiaľ naposledy článkom VIII zák. č. 412/2021, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s treťou vlnou pandémie ochorenia COVID-19. Národná rada SR ho prijala 12. novembra 2021. Účinnosť mu určila dňom vyhlásenia (čl. XII).

Očkovanie proti COVID-19 sa dosiaľ nevošlo do vyhlášky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 544/2011 Z. z. a vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 442/2019 Z. z. Právny poriadok SR na COVID-19 pamätá až následne. Podľa bodu 13 čl. VIII. zákona č. 412/2021 Z. z.: „V prílohe č. 5 sa v skupine B na konci vkladá čiarka a slová „COVID-19“. Zhodne je formulovaný aj bod 14 čl. VIII, ktorým sa slová COVID-19 vkladajú do prílohy č. 7.

Porušenie povinnosti podrobiť sa predpísanému alebo nariadenému očkovaniu sa môže postihnúť pokutou v súhrnnej výške 331 eur podľa zák. č. 355/2007 Z. z. (§ 56 ods. 2).

No môže sa postihnúť aj podľa § 29 ods. 1 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení čl. I zák. č. 412/2021 Z. z. „Priestupku sa dopustí ten, kto ... sa nepodrobí povinnému vyšetreniu alebo liečeniu.“

Očkovanie proti CV19 nie je ani povinným vyšetrením ani liečením, no s prihliadnutím na úsilie dotlačiť obyvateľstvo k očkovaniu možno očakávať, že dôjde prinajmenšom k pokusom o presadenie extenzívneho výkladu tohto ustanovenia tak, aby sa prevencia vsunula do § 29 ods. 1 písm. a) zákona.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o priestupkoch v znení 85. novely tohto zákona (zák. č. 412/2021 Z. z.) platí:

- za priestupky podľa odseku 1 písm. a) až c) možno uložiť pokutu do 1000 eur (§ 29 ods. 2),
- za priestupky podľa odseku 1 písm. a) až c) možno v blokovom konaní alebo v rozkaznom konaní uložiť pokutu do 500 eur (§ 29 ods. 3),
- za priestupky podľa odseku 1 písm. a) až c) spáchané počas mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu možno uložiť pokutu do 1500 eur; v blokovom konaní alebo v rozkaznom konaní do 700 eur (§ 29 ods. 3).

„Covidové právo o pokutovaní“ sa stále nekončí.

Podľa zák. č. 355/2007 v znení čl. VIII zák. č. 412/2021 Z. z.: „V § 57 sa za odsek 39 vkladá nový odsek 40, ktorý znie:

„(40) Správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí fyzická osoba – podnikateľ alebo právnická osoba, ak

a) poruší povinnosť podľa § 52a ods. 1 alebo 2,

b) nedodrží opatrenie podľa § 55a“.

Sankciu „covidového práva“ možno uložiť aj podľa úpravy bod 9 čl. VIII zák. č. 412/2021 Z. z., kde sa uvádza:

„V § 57 ods. 41 sa na konci pripájajú tieto vety: „Správny delikt podľa odseku 33 písm. b) z dôvodu ochorenia COVID-19 môže v blokovaní konaní, okrem orgánov uvedených v prvej vete, prejednať aj orgán Policajného zboru; za správny delikt podľa odseku 33 písm. b) z dôvodu ochorenia COVID-19 možno v blokovaní konaní uložiť pokutu do 5000 eur... Správny delikt podľa odseku 33 písm. b) z dôvodu ochorenia COVID-19 možno prejednať aj v rozkaznom konaní; v rozkaznom konaní možno uložiť pokutu do 7000 eur.“

Systém pokút za porušenie príkazov a zákazov ustanovených predovšetkým vyhláškami Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky spochybňuje dodržanie požiadavky právnej istoty implikovanej v ochrane zaručenej požiadavkami materiálneho právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). Ťažko sa prekonáva aj pochybnosť, či sa psychovaxeris vplyvom na chod štátu nedali príliš uniesť v túžbe po prekonaní nevôle nemalej časti obyvateľstva k očkovaniu proti COVID-19, ktoré je formálne dobrovoľné, no *de facto* je vynucované masívnym, predovšetkým mediálnym, nátlakom. To všetko je však téma na samostatný, a nie krátky, článok. Zmieniť sa treba aj o nie jednoznačnej zhode pokút, ktoré v slovenských ekonomických podmienkach sú takmer likvidačné, s požiadavkami Európskeho súdu pre ľudské práva ustanovené pre výšku pokút za vyhýbanie sa povinnému očkovaniu proti CV19. O tejto otázke v tomto príspevku už onedlho.

Očkovanie podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Očkovanie, dobrovoľné i povinné, podlieha úprave článku 8 Dohovoru, v ktorom sa uvádza:

„1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.“

2. Štátny orgán nemôže do tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.“

Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) konštatoval, že súčasťou práva na súkromný život je právo každého jednotlivca viesť život podľa svojich predstáv ako si ho zvolí, a to aj spôsobom, že sa jednotliviec bude venovať činnostiam, ktoré sú pre neho fyzicky alebo psychicky škodlivé či nebezpečné.

I najmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Podľa ESLP v ľudskom práve na súkromný život je implikované právo fyzickej osoby odmietnuť poskytnutie zdravotnej starostlivosti, a to aj v prípade, že by odmietnutie znamenalo ohrozenie jej zdravia, či dokonca života. Pri priemetí tejto zásady do vzťahu s očkovaním to potom znamená, že človek má právo slobodne sa rozhodnúť, či sa podrobí očkovaniu ako preventívnemu lekárskemu výkonu na ochranu svojho zdravia, alebo či sa očkovaniu nepodrobí, a tak vystaví svoje zdravie, prípadne aj život ohrozeniu. V prípade maloletých toto právo prechádza na rodičov ako zákonných zástupcov maloletých.

Významnú úlohu pri obmedzovaní práva na súkromie v demokratickej spoločnosti predstavuje podmienka verejného záujmu v spojení s požiadavkou nastolenia spravodlivej rovnováhy medzi právom na súkromie a verejným záujmom, kvôli ktorému sa právo na súkromie obmedzuje. Účelom, kvôli ktorému má prednosť verejný, je prevencia prenosných ochorení. Konštrukcia má Achillovu pätu. Vyhláškou sa ustanovuje aj povinné očkovanie proti tetanu, ktorý nie je ochorením prenosným z človeka na človeka. Prehliadaným faktom je, že platná právna úprava ustanovila povinné očkovanie aj tam, kde nejde o prenosné ochorenia, takže spoločnosť niet pred čím brániť. K tomu treba pripočítať povinné očkovania proti ochoreniam, ktoré síce sú prenosné, ale nie je preukázané, že povinne podávané vakcíny sú naozaj spôsobilé účinným spôsobom zasiahnuť v záujme verejného zdravia.

Pojem „prenosné ochorenia“ zahŕňa širokú škálu ochorení s rôznou mierou pravdepodobnosti prenosu z chorých na zdravých, aj s rôznou mierou závažnosti následkov zapríčinených rozvinutím ochorenia a radom ďalších faktorov. Sama skutočnosť, že ochorenie je prenosné, nelegitimizuje verejný záujem na prevencii jeho šírenia natoľko, aby sa kvôli nemu vždy potlačilo ľudské právo na súkromný život, teda aby komukoľvek kedykoľvek vznikala povinnosť podrobiť sa očkovaniu.

Pri dosiahnutom stupni poznania v medicíne nemožno zabezpečiť absolútnu úspešnosť ochrany zdravia očkovaním. Počas vývoja lekárskej vedy došlo k stiahnutiu z obehu radu očkovacích látok, lebo sa preukázali, či aspoň vážne podozrenie vyvolali, ich škodlivé vedľajšie účinky. To má za následok, že s očkovaním sa spájajú riziká, aké v prípade povinného očkovania premieňajú očkované osoby na obeť zbavené možnosti vlastnej úvahy a vlastného rozhodnutia, hoci na to ich oprávňuje ľudské právo na súkromný život. Inak povedané, majú ľudské právo, ale odníma sa im možnosť toto právo účinne uplatniť vo svojom záujme.

Verejný záujem ako rozhodujúce kritérium pre obmedzenie ľudského práva na súkromný život možno dôvodne identifikovať až vtedy a tam, kde je jasne definovaný a preukázaný tento záujem v spojení s ďalším klasifikačným kritériom – kde je preukázaná schopnosť konkrétnej vakcíny účinne pôsobiť v prospech verejného záujmu. Teda tam, kde sa dá prenosu ochorenia zabrániť pomocou konkrétnej vakcíny s dostatočnou mierou štatistickej pravdepodobnosti. Ostatné očkovania, po preukázaní, že ide o očkovanie, ktoré sa úspešne dostalo z fázy pokusov a patrí k medicínskym výkonom *lege artis*, by mali patriť k tým očkovaniam, ktorým sa človek môže podrobiť z vlastného rozhodnutia, so svojím súhlasom.

Povinné očkovanie

Povinné očkovanie predstavuje zásah do telesnej integrity, ktorý tým, že sa deje bez ohľadu na vôľu

očkovanej osoby, má povahu obmedzenia práva na súkromný život. To má nielen povinné očkovanie, ale aj také očkovanie, ktoré by malo byť dobrovoľné, no očkovanej osoby sa na nič nepýtajú, zaočkujú ju bez poučenia o očkovaní alebo bez súhlasu nechať sa zaočkovať.

Očkovanie samé osebe je predmetom rozhodnutí ESLP vo veciach Boffa and Others a Baytüre and Others v. Turkey (sťažnosť č. 3270/09, rozhodnuté 12. marca 2013). Precedentný význam má aj rozhodnutie vo veci Pretty v. The United Kingdom. Rozsudok z 29.4.2002 k sťažnosti č. 2346/02; Case of A, B and C. v. Ireland [GC]. Sťažnosť č. 25579/05.; Case of Haas v. Switzerland. Sťažnosť č. 31322/07; Case of Koch v. Germany. Rozsudok z 19. júla 2012 k sťažnosti č. 497/09; Case of Gross v. Switzerland. Rozsudok zo 14. mája 2013 k sťažnosti č. 67810/10.

Sloboda rozhodovania sa môže obmedziť vo verejnom záujme. To je kľúč, podľa ktorého ESLP pristupuje k udeleniu súhlasu s povinným očkovaním (Case of Solomakhin v. Ukraine. Rozsudok z 15. marca 2012 k sťažnosti č. 24429/03). Najpodstatnejšie na tomto rozsudku je konštatovanie ESLP, že fyzická integrita osoby podlieha ochrane implikovanej v „súkromnom živote“ podľa čl. 8 Dohovoru. Ďalej uviedol, že záujmy ohľadne telesnej integrity osoby sa týkajú najintímnejších stránok súkromného života jednotlivca, a že nútený medicínsky zásah, dokonca aj nízkeho stupňa závažnosti, zakladá obmedzujúci zásah do tohto práva. Povinné očkovanie – ako nedobrovoľný medicínsky výkon – patrí medzi zásahy do práva na rešpekt k súkromnému životu jednotlivca, ktoré zahŕňa osobnú fyzickú a psychickú integritu.

Európsky súd pre ľudské práva v kauze Solomachin vyslovil názor, že zásah do sťažovateľovej fyzickej integrity možno pokladať za ospravedlniteľný v záujme verejného zdravia pri nevyhnutnosti kontrolovať šírenie infekčného ochorenia v regióne.

Európsky súd tiež prihliadol na to, že mu nebol predložený nijaký dôkaz o tom, že sporná vakcína skutočne poškodila Solomachinovo zdravie. Vnútroštátne súdy zistili, že nijaký zo známych vedľajších účinkov vakcíny sa neprejavil na sťažovateľovi. Tento záver urobili na základe správ vypracovaných niekoľkými znalcami z medicíny. Tieto závery sú založené na dostatočnom dôkaznom základe a ich vývody nie sú svojvoľné, ani očividne nerozumné. Preto Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že v okolnostiach prípadu nedošlo k porušeniu čl. 8 Dohovoru.

Ďalší krok v určovaní podmienok prijateľnosti povinného očkovania urobil ESLP vo veci Vavřečka and Others v. The Czech Republic z 8. apríla 2021 (sťažnosť č. 47621/13 and 5 ďalších sťažností).

ESLP vo veci určil niekoľko podmienok, ktoré sa musia dodržať pri povinnom očkovaní.

Predovšetkým musia byť určené výnimky z povinnosti dať sa zaočkovať. Ide najmä o zdravotné prekážky voči očkovaniu (kontraindikácie). Relevantná je aj inak ako očkovaním získaná imunita.

Ďalej, odmietnutie splnenia povinnosti dať sa zaočkovať sa nesmie spájať s násilným očkovaním, teda s výkonom očkovania proti vôli očkovanej osoby, či dokonca s prekonávaním odporu očkovanej osoby. Názorným príkladom ako sa to nesmie, je v lete 2020 uvažovaný zámer podaktorých „poradných odborníkov vlády SR“ vytvoriť očkovacie tímy zložené zo zdravotníkov a policajtov, ktoré by zavítavali do domácnosti, tam by policajt znehybnil očkovanú osobu fyzickým násilím a zdravotnícky pracovník by jej vpichol injekciu s očkovacou látkou.

Splnenie povinnosti nechať sa zaočkovať nie je v materiálnom právnom štáte proklamované. Je zabezpečené sankciou. Účelom pokuty za nepodrobenie sa povinnému očkovaniu nie je donútenie k podrobeniu sa očkovaniu v obave pred majetkovou likvidáciou. Príliš zatažujúca pokuta predstavuje porušenie práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

ESLP posudzoval sankciu – pokutu uloženú podľa zákona. Rozhodol, že sankcia je súladná s ochranou práva na súkromie, ak je mierna.

V tejto súvislosti nezaškodí pripomenúť, že ESLP za porovnateľné porušenie ľudského práva priznáva rôzne vysoké odškodné v závislosti od štátu, ktorý porušil Dohovor. Zohľadňuje pritom ekonomickú silu vinného štátu. Ak občan Slovenskej republiky má za obmedzenie svojej osobnej slobody voči Slovensku nárok na nižšie odškodné ako občan Holandského kráľovstva, ak ho obmedzia na osobnej slobode v Holandsku, z požiadavky spravodlivosti možno vyvodiť, že „mierna pokuta“ za odmietnutie očkovania by tiež mala byť odstupňovaná podľa ekonomickej sily štátu. Priemerná mzda na Slovensku je niekoľkonásobne nižšia ako priemerná mzda v Nemecku či v Škandinávii. Preto aj „mierna“ pokuta musí mať iné vyčíslenie v Nemecku a iné na Slovensku. Pokuta vo výške 5000, resp. 7000 eur ustanovená zák. č. 412/2021 Z. z. evokuje podozrenie, či spĺňa podmienku „primeranosti“.

Podmienku spĺňa úprava zavedená zák. č. 355/2007 Z. z. „Porušenie povinnosti podrobiť sa predpísanému alebo nariadenému očkovaniu sa môže postihnúť pokutou v súhrnnej výške 331 eur“ (§ 56 ods. 2), no platnú právnu úpravu možno interpretovať tak, že toto ustanovenie sa vzťahuje na každé očkovanie s výnimkou očkovania proti COVID-19, pre ktoré platí pokuta *sui generis*.

Nemožno prehliadnuť, že pokuta je v princípe sankciou za protiprávne správanie. Bez prijatia právnej úpravy určujúcej povinnosť podrobiť sa očkovaniu proti COVID-19 pokutu v právnom štáte nemožno uložiť. Na odvrátenej strane sa tája riziko, že zavedenie povinného očkovania proti CV19 zneužijú psychovaxery na ďalšie zvýšenie sadzby pokuty výslovne ustanovenej za nesplnenie povinnosti dať sa zaočkovať.

Napokon, rozhodnutie o pokute musí podliehať súdnej kontrole. Uložením pokuty potrestaná osoba musí mať prístup k súdu. Inak povedané, musí mať právo požiadať súd, aby preskúmal dôvodnosť uloženia pokuty a jej výšku a v závislosti na okolnostiach prípadu súd musí mať právomoc zahŕňajúcu možnosť zrušiť rozhodnutie o pokute.

Vyššie uvedené podmienky ESLP neustanovil pre povinné očkovanie proti COVID-19. Pre povinné očkovanie proti tomuto ochoreniu môže určiť aj ďalšie podmienky. Predvídať, či tak urobí a ak tak urobí, aké ďalšie podmienky to budú, je jednoducho nemožné.

Povinné očkovanie proti CV19 na Slovensku - zatiaľ zámer *de lege ferenda*

Článkom 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa určuje formálna podmienka „súladu so zákonom“ a dve kumulatívne materiálne podmienky pre obmedzenie práva na súkromie.

Prvou materiálnou podmienkou je „nevyhnutnosť obmedzenia v demokratickej spoločnosti“.

Druhou materiálnou podmienkou je ochrana taxatívne určených hodnôt:

1. národnej bezpečnosti,
2. verejnej bezpečnosti,
3. hospodárskeho blahobytu krajiny,
4. predchádzania nepokojom a zločinnosti,
5. ochrany zdravia,

6. ochrany morálky,

7. ochrana práv a slobôd iných.

Z dvoch materiálnych podmienok je jednoduchšie vyrovnať sa s požiadavkou záujmov (hodnôt) legitimizujúcich obmedzenie práva na súkromný život.

Očkovanie proti COVID-19 ako vedľajší účinok prináša štatistické možnosti ohrozenia zdravia, ale aj štatistickú hrozbu úmrtia na následok očkovania. Je prakticky nemožné oddeliť jednu hrozbu od druhej hrozby. To zakladá dôvodnosť zhrnutia tak, že obmedzenie práva na súkromný život povinným očkovaním proti COVID-19 je legitímnym obmedzením v záujme ochrany života a zdravia.

Tento záver je čiastkový. Vzťahuje sa jedine a výlučne na odpoveď, či obmedzenie práva na súkromný život povinným očkovaním je legitímne v záujme ochrany jednej z taxatívne určených hodnôt druhou materiálnou podmienkou článku 8 Dohovoru.

V najnepatrnejšej miere sa touto odpoveďou nerieši otázka, či je povinným očkovaním proti COVID-19 splnená aj prvá materiálna podmienka prijateľnosti obmedzenia ľudského práva na súkromný život.

Splnenie tejto podmienky vyplynie z prieskumu podmienky „nevyhnutnosti obmedzenia v demokratickej spoločnosti“.

Podmienka „nevyhnutnosti obmedzenia“ znamená, že ani v demokratickej spoločnosti to nejde inak, nedá sa inak, ako obmedziť ľudské právo za účelom dosiahnutia legitímneho zámeru podľa druhej materiálnej podmienky článku 8.

Doplnok k režimu nastavenému Dohovorom

Podmienky povinného očkovania nastavené Dohovorom a case-law Európskeho súdu pre ľudské práva dopĺňa Rezolúcia Parlamentného zhromaždenia Rady Európy č. 2361 (2021).

Podľa tohto dokumentu štáty musia zabezpečiť, aby ich občania boli informovaní o tom, že vakcíny nie sú povinné, a že nikto nebude pod politickým, sociálnym či akýmkoľvek iným nátlakom, aby sa dal očkovať, ak si to neželá (bod 7.3.1).

Bod 7.3.2. ukladá štátom, aby zabezpečili, že nikto nebude diskriminovaný preto, že nie je očkovaný kvôli potenciálnym zdravotným rizikám či preto, že si to neželá.

Bod 7.3.4 zakladá štátom povinnosť poskytovať transparentné informácie o bezpečnosti a potenciálnych vedľajších účinkoch očkovania.

Slovenská republika uplatňuje Rezolúciu č. 2361 (2021) presne rovnako, ako dbá na dodržiavanie vlastnej ústavy alebo medzinárodných dohovorov.

Jedným slovom, pre vládu Slovenskej republiky a všetky jej poradné orgány nič nie je dosť dobré. Výnimku majú iba ich vlastné opatrenia. Tie sú zas dobré vždy.

Inštitucionálne zabezpečenie boja s CV19.

Podmienka nevyhnutnosti sa začína naplňať inštitucionálnym zabezpečením rozhodovania o zavedení povinného očkovania.

Slovenská republika zriadila inštitúcie na zaoberanie sa problematikou CV19. Nie je známy počet ta-

kých inštitúcií, ani či sú v navzájom hierarchickom vzťahu alebo či sú nezávislé a personálne prepojené. Ústredná pandemická komisia Slovenskej republiky. Konzílium odborníkov. Kto vie, aké ďalšie inštitúcie. Existujú v mimoprávnom režime a v anonymnom zložení. Masmédiá prinášajú nepravdivé spravodajstvo o nadchádzajúcom zasadnutí a hlavne spravodajstvo o opatreniach, ktoré daný orgán odporúča prijať spolu s presvedčením, že nariaďuje ich prijatie. Opatrenia potvrdzuje vláda Slovenskej republiky s častou kritikou elektronických masmédií, ak vláda „do bodky“ neprijme každé odporúčanie „odborného“ orgánu. Absencia právnej úpravy s jasnými kritériami výberu členov odborných poradných orgánov je výhodná pre zámery vlády Slovenskej republiky. Neexistuje požiadavka objektívnosti a nestrannosti odborného poradného orgánu, ani požiadavka objektívnosti a nestrannosti členov odborného poradného orgánu.

Nie sú iba antivaxery. Sú aj psychovaxery. Patologickí prívrženci očkovania proti COVID-19 za každú cenu, bez ohľadu na následky. Veď, ak následky očkovania nastanú, postihnú kohosi iného. Azda aj kdesi ďaleko. Psychovaxerom patrí slovo dneška vo vláde Slovenskej republiky i v radoch odborníkov, ktorými sa obkolesuje vláda Slovenskej republiky. Verejné prezentácie očkovania a prijímané opatrenia sú primerané tejto skutočnosti.

Očkovanie proti COVID-19 sa predstavuje verejnosti ako ideálny prostriedok v nevyhnutnom boji proti COVID-19. Nijaké riziká. Iba čoskoro zdravá populácia a v nej zdravý každý jednotlivец. Sloboda cestovania. Dovolenkové rezorty prahnúce po zástupoch dovolenkárov zo Slovenska. Otvorené kaviarne, telocvične, bazény, kozmetické salóny. Komunizmus nového typu.

So záplavou slov sa spájajú čudné skutky.

Vo Vestníku vlády Slovenskej republiky vyšla 27. decembra 2020 vyhláška č. 67, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnu na ochorenie COVID-19. Osoba v izolácii okrem iného dostala povinnosť dodržiavať prísnu hygienu rúk a nosenie rúšok (§ 2 ods. 4 písm. d/).

Hlavný hygienik tou istou vyhláškou č. 67 umožnil výslovne určeným ústavným činiteľom vykonávať prácu na pracovisku, ak by svojou absenciou na pracovisku mohli vážne ohroziť zabezpečenie chodu štátu. Nie kedykoľvek, iba ak by vážne ohrozil zabezpečenie chodu štátu, umožnil hlavný hygienik prístup na pracovisko prezidentke SR, členom vlády SR, poslancom Národnej rady SR, generálnemu prokurátorovi a niekoľkým ďalším funkcionárom, medzi nimi predsedovi Ústavného súdu SR. Sudcom ústavného súdu nie. Zaujímavou mohla byť predstava hlavného hygienika o práci sudcov ústavného súdu, keďže tým pobyt na pracovisku nepovolil, no nikto sa hlavného hygienika nespýtal, čo ho k tomu vedie.

Ústavní činitelia s právom prístupu na pracovisko nemali prístup k uplatňovaniu ústavou zverenej právomoci kedykoľvek. Tú smeli uplatniť jedine za dodržania hlavným hygienikom určených podmienok. K tým patrilo používanie respirátoru FFP2 bez výdychového ventilu alebo s jeho prekrytím chirurgickým rúškom (§ 4 ods. 6 písm. a/) a používanie rukavíc (§ 4 ods. 6 písm. c/).

Prístup prezidentky Slovenskej republiky do kancelárií v prezidentskom paláci bol jasný. Hlavný hygienik Slovenskej republiky sa nezaoberal pracovníkmi Kancelárie prezidenta SR. Rozumelo sa samo sebou, že môžu vstúpiť tam, kde sa zdržiava pracujúca prezidentka, alebo za ňou nesmeli, lebo nedostali právo prístupu? V rovnakom postavení sa ocitol personál Kancelárie Národnej rady SR alebo Kancelárie Ústavného súdu SR. Ústavnosť bola na Slovensku asi znefunkčnená z iniciatívy hlavného hygienika.

Odborníci v službách vlády Slovenskej republiky vniesli do boja proti pandémie viac svojráznych prí-

kazov a zákazov. Napríklad k Vianociam 2021 pripravili vyhlášku Úradu verejného zdravotníctva SR zakazujúcu cestu za rodinou a do druhého okresu. No lyžiarské strediská mohli zostať otvorené. Návod na internete si s úpravou poradil: „Ak pôjdete do druhého okresu za rodinou, zoberte si lyže a je to O. K.“

Z hľadiska zodpovednosti Slovenskej republiky za porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ESLP nie je podstatné, či Dohovor na Slovensku poruší vláda Slovenskej republiky alebo iný orgán *de iure* alebo *de facto* výkonnej moci s právomocou prijímať obmedzujúce opatrenia na území Slovenskej republiky. Významná je iba podpora, ktorú od vlády SR a jej jednotlivých ministerstiev dané orgány dostávajú.

Požiadavka nevyhnutnosti očkovania v reálnom čase

Podmienka nevyhnutnosti obmedzenia ľudského práva v záujme ochrany zdravia neimplikuje iba požiadavku početnosti postihu obyvateľstva určitým ochorením. Implikuje aj požiadavku aktuálnosti boja proti ochoreniu. Účinné povinné očkovanie nemožno zaviesť ani proti ochoreniu, ktoré sa (možno) udeje vo vzdialenej budúcnosti, ani proti ochoreniu, ktoré prebehlo v bližšej či dávnejšej minulosti.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Uzákonenie povinného očkovania proti COVID-19 bolo na Slovensku dlhodobo pripravované. Bez ohľadu na kolísanie stavu ochorenia v slovenskej populácii. Ako príklad môže poslúžiť vyjadrenie premiéra E. Hegera z 18. júna 2021:

„Predseda vlády Eduard Heger si myslí, že nie je šťastné, ak sa politici vyjadrujú negatívne o vakcinácii ako takej. História podľa jeho slov jasne ukázala, že vakcína „vyprevadila“ už mnohé vírusy. Uviedol to počas brífingu v obci Široké (okres Prešov), v ktorej navštívil očkovacie centrum. Podľa neho je dôležité, aby aj ľudia, ktorí sú verejné osoby, komunikovali pravdivo a zrozumiteľne voči občanom.

Premiér Heger zároveň ubezpečil, že všetky vakcíny používané na Slovensku sú bezpečné. „Viem, že by sme nedovolili, aby nejaká vakcína, ktorá nie je bezpečná alebo účinná, bola uvoľnená na slovenský trh. Všetky vakcíny, ktoré máme, sú bezpečné, sú účinné,“ poznamenal s tým, že je už na každom človeku, akú vakcínu si vyberie. „Pre nás bolo dôležité zabezpečiť dostupnosť miest, byť blízko k ľuďom, to robíme a to je úloha štátu,“ dodal.“

[\(https://www.parlamentnelisty.sk/arena/437813/heger-nie-je-stastne-ak-sa-politici-vyjadruju-negativne-o-vakcinacii/\)](https://www.parlamentnelisty.sk/arena/437813/heger-nie-je-stastne-ak-sa-politici-vyjadruju-negativne-o-vakcinacii/)

Úloha štátu je širšia ako sa nazdáva premiér. Nestotožňuje sa iba so zabezpečením dostupných miest, kde sa možno podrobiť očkovaniu. Predseda vlády Slovenskej republiky vo vyjadrení abstrahoval od Rezolúcie Parlamentného zhromaždenia Rady Európy č. 2361 (2021) ukladajúcej členským štátom, a teda aj Slovensku, povinnosť zabezpečiť, že nikto nebude pod politickým, sociálnym, či iným nátlakom, aby sa dal očkovať, ak si to neželá. **Nie** „je na každom človeku, akú vakcínu si vyberie,“

pretože každý človek má právo rozhodnúť sa, že sa nedá očkovať, a preto každú vakcínu môže odmietnuť.

Premiér Heger sa v ťažení za očkovanie prezentoval poznatkom „*História jasne ukázala, že vakcína „vyprevadila“ už mnohé vírusy.*“

Osýpky, záškrt, čierny kašeľ – to sú choroby, ktorými dnes netrpíme vďaka očkovaniu. Očkovanie dokonca úplne vyhladilo vírus pravých kiahní. Vakcíny proti týmto ochoreniam sa vyvíjali jedno – dve desaťročia, dokiaľ s nimi začali očkovať. Krok za krokom sa overovali ich vlastnosti a vedľajšie účinky. Vakcíny proti COVID-19 rovnocenným testovaním neprešli. Ich dlhodobé účinky sú neznáme. Mnohé ďalšie účinky tiež nie. Miera ohrozenia vakcínami proti COVID-19 je iná, ako ohrozenie všetkými inými vakcínami proti všetkým iným prenosným ochoreniam. Citované vyjadrenie predsedu vlády je buď dôkazom neznalosti a neporozumenia podstate problému, o ktorom sa vyjadril, alebo je dôkazom zlého úmyslu a zároveň dôkazom, že predseda vlády SR chcel alebo bol uzročený s ujмами na zdraví, ktoré po vakcinácii postihnú všetkých obyvateľov Slovenskej republiky dohnaných k očkovaniu.

Vyjadrenie predsedu vlády Slovenskej republiky v očkovacom centre obce Široké nebolo spontánne. Bolo vopred pripravené, čo je celkom neskutočné, ak si uvedomíme, ako bolo pripravené po obsahovej stránke. Má povahu dôkazu, a to dôkazu proti Slovenskej republike. Preukazuje neodbornosť na čele výkonnej moci, jej ignoráciu medzinárodných dokumentov záväzných pre Slovenskú republiku z titulu členstva v Rade Európy, ako aj úmysel nútiť obyvateľov Slovenskej republiky do očkovania proti COVID-19 vakcínami vydávanými za bezpečné napriek ich medzinárodne potvrdeným vedľajším účinkom, o ktorých niet rozumného dôvodu predpokladať, že na území Slovenskej republiky, alebo na obyvateľov Slovenskej republiky nepôsobia alebo pôsobia inak, pozitívnejšie a menej škodlivo, či s inými vedľajšími účinkami v porovnaní s vedľajšími účinkami v zahraničí.

Možno zaviesť povinné očkovanie ako pokus na človeku?

Inštitucionálnym zabezpečením sa začína séria otázok podstatných pre rozhodnutie, ako je splnená podmienka nevyhnutnosti obmedzenia ľudského práva na súkromie z titulu zavedenia povinného očkovania proti COVID-19 na Slovensku.

Očkovacie látky proti COVID-19, všetky, ktoré sú v súčasnosti známe a povolené na podávanie formou vpravenia do ľudského tela metódou vakcinácie, sú dosiaľ povolené príslušnými orgánmi Európskej únie (EMA) pre podávanie v členských štátoch Európskej únie v podmiennečnom režime. O registráciu môžu veľmi rýchlo prísť „ak nebudú robiť dobrotu“.

Podávanie podmiennečne schválených očkovacích látok sa deje v pokusnom režime. To spontánne vytvára precedenčnú otázku pre posúdenie, či je splnená podmienka nevyhnutnosti pre ustanovenie povinnosti podrobiť sa očkovaniu experimentálnou vakcínou.

Je možné určiť právnu povinnosť dať sa zaočkovať pokusnou vakcínou? Inak aj, je možné človeku uložiť právnu povinnosť podrobiť sa pokusu na človeku?

Zdá sa, že ide o otázku, na ktorej sa hľadanie nevyhnutnosti obmedzenia práva na súkromný život povinným očkovaním podľa článku 8 Dohovoru končí. Prípadná kladná odpoveď má závažný účinok na likvidáciu podmienok pokusu na človeku, *de facto* likviduje celý medzinárodný systém ochrany pred pokusom na človeku. Táto okolnosť sama osebe je závažnejšia, ako ohrozenie ľudstva pandémiou COVID-19. Umožnením povinného očkovania experimentálne overovanými vakcínami s neznámymi dlhodobými účinkami by znamenala uprednostnenie menej významného záujmu pred významnejším spoločenským záujmom. To všetko bez identifikácie hmatateľného záujmu, kvôli ktorému by sa to malo udiť.

Taký krok si sotva možno predstaviť bez predchádzajúceho zrušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny (Dohovor o ľudských právach a biomedicíne (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 40/2000 Z. z. Tento dohovor upravuje podmienky pokusu na človeku v Kapitole V. Vo vzťahu k mRNA vakcínám sú asi relevantné aj ustanovenia Kapitoly IV.

Za predpokladu, že napriek všetkému skôr uvedenému by sa v Rade Európy podarilo nájsť záujem, kvôli ktorému by ESLP uznal nevyhnutnosť uzákonenia povinnosti ľudskej bytosti podrobiť sa pokusu na človeku, ako aj za predpokladu, že ESLP by nechcel vidieť, že podrobenie sa pokusne overovanej vakcíne sa zavádza formou právnej povinnosti, potom by sa pri hodnotení splnenia podmienky nevyhnutnosti zavedenia povinného očkovania proti COVID-19 musela dostať do popredia ďalšia otázka.

Ako sa spĺňa podmienka ochrany zdravia povinným očkovaním?

Povinné očkovanie sa má diať v mene ochrany zdravia. Preto jeho nevyhnutnosť predurčujú faktory ochrany zdravia.

S COVID-19 sa spája nízka úmrtnosť. Vykazuje sa 0,23%. Názorný príklad za všetky, aké sa dajú zhrnúť do siahodlhého zoznamu.

K 21. augustu 2021 bolo na Slovensku oficiálne vykázaných 12 547 úmrtí na COVID-19.

(<https://covid-19.nczisk.sk>) A tiež cca 394 tisíc tých, ktorí ochoreli na COVID-19 počas pandémie.

K 31. marcu 2016 je na Slovensku oficiálne vykázaný počet 5 427 917 obyvateľov.

(<https://www.vlada.gov.sk>)

Čísla a myslenie sú nepriateľom kovidovania na Slovensku.

Porovnanie štatistiky z roku 2016 so štatistikou z roku 2021 nie je korektné, no údaje k spoločnému dátumu v auguste 2021 nie sú. Nepresný výsledok porovnávania údajov z roku 2016 s údajom z roku 2021 vykazuje 0,23 % úmrtnosť na COVID-19 na Slovensku. Ak počet obyvateľov k 31. augustu 2021 akokoľvek narástol oproti 31. marcu 2016, úmrtnosť na COVID-19 je ešte nižšia ako 0,23%.

Dňa 12. decembra 2021 na stránke <https://www.vlada.gov.sk> sa možno dočítať, že počet úmrtí na Slovensku dosiahol 15 354 úmrtí. Nárast v číselnom vyjadrení je v podstate zanedbateľný. Dôkazom sú počty mŕtvych na prenosné choroby v predchádzajúcich obdobiach.

„Prvý prípad cholery v Uhorsku zaznamenali 13. júna 1831 v Ugočskej župe, posledný 22. februára 1832 v Zemplínskej župe. V uvedenom období sa v dôsledku tohto vysoko infekčného ochorenia v Uhorsku nakazilo celkovo 536 517 osôb. Z nich sa 298 876 ľudí vyliečilo a 237 641 zomrelo. Percentuálny podiel obetí cholery dosiahol počas epidémie v roku 1831 v uhorských župách hodnotu 2,58 %.“ (Liška, A. Masový vrah – cholera v Uhorsku v roku 1831, s. 175. In: Kovár, B. – Zajac, O. – Benediková, L. (ed.), Epidémie v dejinách. Bratislava : Premedia, 2020).

V porovnaní „včera a dnes“ desaťnásobne vyššia úmrtnosť na cholery roku 1831 ako úmrtnosť na COVID-19 od marca 2020 do decembra 2021.

Čísla o Slovensku sú aj inak neuspokojivé z hľadiska potrieb vlády SR.

Rakúsko roku 2019 malo 8 859 tisíc obyvateľov. Roku 2021 vykazuje úmrtnosť 10 762 ľudí na COVID-19. To je 0,12% celej populácie. Viac-menej o polovicu nižšia úmrtnosť ako tá na Slovensku. Čo

robia v Rakúsku lepšie, keď majú podstatne menej mŕtvych na COVID-19 ako my? Odpoveď má zásadný význam pre ochranu života a zdravia nakazených, ale predovšetkým ak nie je dôkazom, tak je aspoň indíciou, že boj s pandémiou možno viesť aj účinnejšie, než sa to deje na Slovensku.

Vedľajšie účinky očkovania proti CV19

Každé dosiaľ použité očkovanie proti ktorejkoľvek chorobe neprináša iba vytúžený výsledok, ale s určitou štatistickou pravdepodobnosťou má aj nežiadúce účinky. To platí aj pre očkovanie proti COVID-19.

Dňa 22. októbra 2020 sa v americkej Agentúre pre lieky a potraviny (FDA) konala schôdza Poradnej skupiny pre vakcíny a súvisiace biologické produkty. Na schôdzi schválili Zoznam 22 možných negatívnych účinkov vakcín proti COVID-19.

Zoznam nežiaducich účinkov preložený do slovenského jazyka uvádza:

1. Guillain – Barré syndróm (celotelová svalová slabosť pre poškodenie periférnych nervov);
2. Akútna diseminovaná encefalomyelitída (ochorenie centrálnej nervovej sústavy);
3. Trasverzná myelitída (zápal miechy);
4. Encefalitída / myelitída / encefalomyelitída / meningoencefalitída / meningitída / encefalopatia (zápaly mozgu);
5. Kŕče/záchvaty;
6. Mŕtvica;
7. Narkolepsia (nadmerná denná spavosť) a kataplexia (krátko trvajúca strata svalového tonusu);
8. Anafylaxia (búrlivá alergická reakcia tela na očkovanie);
9. Akútny srdcový infarkt;
10. Myokarditída (zápal srdcového svalu)/ perikarditída (zápal blany okolo srdca);
11. Autoimunitné ochorenia;
12. Úmrtia;
13. Tehotenské komplikácie;
14. Iné akútne eliminujúce choroby;
15. Neanafylaktické alergické reakcie;
16. Trombocytopénia (nedostatok krvných doštičiek, poruchy zrážania krvi);
17. Diseminovaná intravaskulárna koagulácia (vznik krvných zrazenín v cievach);
18. Venóznym tromboembolizmus (hlboká žilová trombóza vyvolávajúca pľúcnu embóliu);
19. Artritída, artralgia (artróza ramena)/ bolesť kĺbov;

20. Kawasakiho choroba (akútne horúčkovité ochorenie typické zápalom malých a stredných ciev;
21. Multisystémový zápalový syndróm u detí;
22. Zhoršenie existujúcich ochorení vakcínou.

(badatel.net/americka-fda-zverejnila-22-moznych-vedlajsich-ucinkov-vakcin-na-covid19/).

V záujme vylúčenia nedorozumenia, vedľajšie účinky na zozname nie sú vedľajšie účinky, aké po očkovaní proti CV19 vždy nastávajú. Nejde ani o vedľajšie účinky aké obvykle nastávajú. Ide o vedľajšie účinky, aké môžu nastať s matematicky vyčíslenou pravdepodobnosťou. Pri očkovaní je vopred jasné, aký počet osôb z tisíc očkovaných, zo sto tisíc očkovaných alebo z milióna očkovaných bude postihnutý niektorým z vedľajších účinkov zaradených na zozname, no nedá sa určiť, kto z očkovaných utrpí vedľajší účinok, ani akým vedľajším účinkom bude postihnutý.

Na druhej strane, osobe, ktorú nežiaduci vedľajší účinok postihne, štatistická pravdepodobnosť postihu môže byť ukradnutá. Čo na tom, že ochorela ako jediná z milióna, z miliardy alebo hoci ako jediná v celej Slnecnej sústave? Dôležité je iba to, že utrpela ona!

Vedľajšie účinky očkovania existujú s rôznou mierou štatistickej pravdepodobnosti výskytu, s rozdielnou mierou závažnosti, s rozdielnou dĺžkou trvania od pominuteľného okamihu až po následky na celý život. Preto z právneho hľadiska je nevyhnutné hľadať spravodlivú rovnováhu medzi verejným záujmom na ochrane zdravia populácie a ohrozením zaočkovaného jednotlivca povinným očkovaním. Kvôli tomu odpoveď o nevyhnutnosti zavedenia povinného očkovania proti COVID-19 v demokratickej spoločnosti nemôže opomenúť existenciu závažných vedľajších účinkov očkovania proti COVID-19. Tie sú v súčasnosti natoľko závažné, že v prípade inej vakcíny ako vakcín proti COVID-19 by už príslušné štátne inštitúcie nariadili okamžité zastavenie podávania očkovacích látok proti COVID-19 a ich stiahnutie z trhu (Covid: ThePathnotTaken – DarkHorse Podcast with Dr. Peter McCullough. Youtube.com). Na súdoch by sa rozbehli konania o náhrade ujmy na zdraví v prospech osôb postihnutých na zdraví v súvislosti s očkovaním. V prípade štátni protežovaného očkovania proti COVID-19 sa odborníci, ktorí nie sú psychovaxeri, márne dožadujú uplatnenia právomoci príslušnými inštitúciami. Namiesto zastavenia očkovania proti COVID-19 málo účinnými, nedostatočne otestovanými vakcínami štátne orgány na nátlak odborníkov najatých farmakologickými firmami volajú po povinnom očkovaní, ako sa to deje na Slovensku, alebo mlčia a bez slov povinné očkovanie zavádzajú ako je to v podaktorých európskych štátoch bez ohľadu na členstvo v Európskej únii i v Rade Európy.

Geneticky prenosné vedľajšie účinky očkovania proti COVID-19

„V biológii platí tzv. centrálna dogma: DNA sa prepisuje do RNA a RNA sa prepisuje do bielkovín. Táto dogma trochu „dostala“ na frak objavom enzýmu, ktorý sa nazýva reverzná transkriptáza (RT). RT je schopná prepísať RNA do DNA,“ začal slubne málo zrozumiteľne pre bežného čitateľa MUDr. Ján Lakota, CSc. A pokračoval:

„Dobre upokojme sa, RT je prítomná len u niektorých vírusov, u človeka jej prítomnosť nebola nikdy dokázaná. Teda dovtedy, kým sa na scéne neobjavil HIV a následne AIDS. Ale aj tak, HIV si RT žiarlivo stráži a človeku ju len tak nepožičiava. Všetky reči o tom, že mRNA vakcín proti koronavírusu SARS-COV-19 sa môže prepísať do DNA človeka, som považoval za, mierne povedané nemiestne. Až do včera (17. 6.). Moje sebavedomé tvrdenie sa rozsypalo ako domček z kariet...“

Názov *„DiscoveryShowsHumanCellscanWrite RNA sequencesinto DNA (Objav ukazuje, že ľudské bunky môžu zapísať RNA sekvencie do DNA)“* mi doslova vyrazil dych.

Dr. Pomerantz so svojím tímom študoval veľmi neobyčajnú polymerázu, ktorá sa volá polymeráza

theta (polymeráza Θ (Pol Θ)). V sérii elegantných experimentov autori ukázali, že polymeráza Θ bola schopná konvertovať (prepísať) RNA „správy“, teda sekvencie do DNA. Urobila to rovnako dobre, ako reverzná transkriptáza vírusu HIV. Zároveň jej to šlo lepšie ako, keď „len duplikovala“ DNA do DNA.

Inými slovami, funkcia reverznej transkriptázy (RT) jej jednoducho „svedčí“ viac ako funkcia DNA polymerázy. Originálna práca bola publikovaná 11.06.2021 v časopise ScienceAdvances (časopis má impakt faktor vyše 13).

Čo z toho vyplýva? **Ludské bunky jednoznačne, bez akýchkoľvek pochyb obsahujú enzým, ktorý je schopný prepísať RNA do DNA.**

(<https://www.infovojna.sk/mudr-jan-lakota-o-velkom-probleme-v-podobe-rna-prepisovania-do-dna-cloveka-ockovanie-ludi-mrna-vakcinami-p...>)

Poznatok sa zaradil medzi uznané vedecké poznatky.

(<https://www.jefferson.edu/about/news-and-events/2021/6/discovery-shows/human-cells-can-write-rna-sequences-to-dna.html>).

Dlhodobopopieraná možnosť prenosu vedľajších účinkov očkovania proti COVID-19 do budúcich generácií, na potomkov, sa odrazu, z ničoho nič, stala preukázanou možnosťou. Známe nie je, s akou frekvenciou výskytu dôjde k prenosu do budúcich generácií, ani v akom rozsahu sa tak udeje, či aká miera závažnosti postihu nastane. To preukazuje, že k ľudskému poznaniu o COVID-19 chýba množstvo poznatkov.

Tajomné dlhodobé účinky očkovania proti CV19

V júli 2021 mimo územia Slovenskej republiky španielski vedci publikovali, že vakcína proti koronavírusu od spoločnosti Pfizer-BioNTech obsahuje oxid grafenu. Každá dávka skúmanej vakcíny obsahuje približne 747 nanogramov oxidu grafenu. Prechádzajúce štúdie ukázali, že materiály na báze grafenu, ako je oxid grafenu, môžu spôsobovať toxicitu podľa veľkosti dávky. Môžu poškodzovať pečeň a obličky, podnecovať tvorbu granulomov v pľúcach, znižovať životaschopnosť buniek a vyvolávať apoptózu, teda vopred naprogramovanú bunkovú smrť formou likvidácie mitochondrie v bunke, čím dôjde k bunkovej smrti tzv. mitochondriálnej DNA. Prístupnejšími slovami: grafen v mRNA injekciách rozbíja bunky, ničí mitochondrie, spúšťa bezprecedentný poplach imunitného systému. Vyvoláva ťažké krvné zrazeniny, zápaly v orgánoch, poškodzuje nervové siete v mozgu.

(<https://cz24.news/zcela-nova-sokujici-studie-grafen-v-mrna-injekcich-rozbiji-bunky-nici-mitochondrie-spousti-bezprecedentni-poplach-imunitniho...>)

Podľa štúdie uverejnenej v USA začiatkom decembra 2021 jedovaté prísady vo vakcínach proti CV19 znižujú účinnosť imunitného systému zaočkovaného človeka a obmedzujú jeho spôsobilosť produkovať biele krvinky. Pri prvej vakcíne asi o 50%. Pri druhej vakcíny približne o ďalších 25%. Ak zaočkovaný trpí aj iným ochorením (napr. cukrovka či rakovina) to sa zhorší a prakticky niet možnosti, že sa človek začne uzdravovať. Tretie očkovanie proti CV19 zvané booster obsahuje 8 druhov HIV, čím sa definitívne zničí spôsobilosť imunitného systému vytvárať biele krvinky. Očakáva sa vysoká úmrtnosť na tretiu dávku očkovania.

(<https://cz24.news/priony-jako-zbrane-pouze-neockovani-preziji-a-budou-se-moci-dale-mnozit-zmanipulovani-politikove-a-lekari-to-nechapou-nov...>)

Tieto štúdie samé osebe možno nie sú ďalším jednoznačným dôkazom do súboru faktov svedčiacich proti zavedeniu povinného očkovania proti CV19. Ide však o okolnosti, ktoré nestoja samostatne, ale

nadväzujú na vyššie uvedené prvky preukazujúce, že povinné očkovanie proti COVID-19 nie je nevyhnutné. Inak povedané, predlžujú reťaz argumentov o nesplnení podmienky nevyhnutnosti obmedzenia práva na súkromný život pomocou povinného očkovania proti CV19 v demokratickej spoločnosti.

Ktoré záujmy sú právne relevantné pre posúdenie kritéria nevyhnutnosti obmedzenia súkromného života povinným očkovaním?

Účelom zavedenia povinného očkovania je ochrana života a zdravia. Nie riešenie politických záujmov a potrieb, ani spoločenských záujmov a potrieb. Očkovanie proti CV19 sa spája s rizikom vedľajších účinkov, ktorým nemožno vystaviť ľudskú bytosť iba kvôli politickým záujmom alebo kvôli upokojeniu spoločnosti vylakanej predchádzajúcou zastrašovacou kampaňou v médiách.

V čase vážnej prípravy vládnej koalície na presadenie povinného očkovania proti COVID-19 na Slovensku (začiatok decembra 2021) sa predstavitelia jednotlivých vládnych strán vyjadrili k veci takto:

„Vicepremiérka Veronika Remišová (Za ľudí) vyzvala prezidentku SR Zuzanu Čaputovú, aby jasne a priamo podporila povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19. Strana Za ľudí bude podľa nej presadzovať povinné očkovanie minimálne pre ľudí nad 60 rokov od začiatku budúceho roka. ...Tieto pravidlá, akékoľvek sú, či už je to COVID automat, alebo lockdown, nie sú ani dlhodobé, ani udržateľné riešenia. Zaočkovanie čo najväčšej časti obyvateľstva je považované za riešenie pandémie na celom svete bez ohľadu na charakter spoločenského usporiadania, uviedla Remišová s tým, že sa na tom zhodujú vyspelé krajiny sveta. Strana Za ľudí si podľa nej uvedomuje citlivosť témy, no poukázala na vysoké počty úmrtí na ochorenie COVID-19. Podčiarkla potrebu urobiť všetko na ochranu životov a zdravia ľudí. Aj preto by podľa nej hlava štátu mala jasne a priamo podporiť zavedenie povinného očkovania. Neustále sa opakujúce lockdowny nie sú riešením, podotkla vicepremiérka s tým, že ničia ekonomiku, pracovné miesta i spoločnosť. Remišová v tejto súvislosti apelovala i na lídrov súčasnej opozície. Pripomenula, že v minulosti aj jej predstavitelia zavádzali povinné očkovanie proti vírusovým ochoreniam pre určité skupiny obyvateľstva. Očakáva preto, že podporia aj povinné očkovanie proti ochoreniu COVID-19. To by bolo férové a nebolo by to pokrytecké, uviedla.“

(https://www.topky.skhttps://twitter.com/intent/tweet?original_refer=https://www.topky.sk/cl/10/2226691/&text=Jasný odkaz koalície: Toto je zrejme posledná motivácia! Povinné OČKOVANIE je čoraz reálnejšie&tw_p=tweetbutton&url=https://www.topky.sk/cl/10/2226691/&via=topky.sk)

„Áno, môže to zaviesť Lengvarský sám,“ povedala novinárom v súvislosti s povinným očkovaním šéfa parlamentného zdravotníckeho výboru Jana BittóCigániková (SaS). V klube majú na to podľa nej rôzne názory. „Je to jedna z ciest, ak to bude chcieť zobrať Lengvarský na seba a pokiaľ je to to možné, ja určite nebudem protestovať. Druhá vec je, či je to realizovateľné a kontrolovateľné v praxi,“ povedala.

Podľa šéfa poslaneckého klubu OĽANO Michala Šipoša sú všetky možnosti v hre. Šipoš je za motivovanie ľudí dať sa ísť dobrovoľne zaočkovať, ale ak sa vyčerpajú všetky možnosti, je na stole aj otázka povinného očkovania. „Ak vyčerpáme všetky možnosti na dobrovoľnú motiváciu k očkovaniu, môžeme sa rozprávať o povinnom očkovaní,“ povedal.

Sme rodina povinné očkovanie odmieta.“

(https://www.topky.skhttps://twitter.com/intent/tweet?original_refer=https://www.topky.sk/cl/10/2226691/&text=Jasný odkaz koalície: Toto je zrejme posledná motivácia! Povinné OČKO-

VANIE je čoraz reálnejšie&tw_p=tweetbutton&url=https://www.topky.sk/cl/10/2226691/&via=topky.sk)

Najvýraznejšie vyjadrenie k presadeniu povinného očkovania podala podpredsedníčka vlády SR Veronika Remišová.

Jej vyjadrenie je manipulatívne a jednostranné. Nič nenasvedčuje, že Remišová vzala na vedomie ohrozenie života a zdravia zaočkovaných osôb očkovacou vakcínou a ňou vyvolanými reakciami, alebo potenciálny genetický postih v budúcich generáciách v dôsledku zaočkovania.

Môže byť vecou názorov či zdravotné hľadisko má byť jediné významné, alebo či ho treba vážiť s prihliadnutím na iné faktory, a ak, tak na ktoré, no na Slovensku sa zdravotné hľadisko celkom zanedbáva. Jednostrannosť a úplné prehliadanie zdravotných otázok a účinkov očkovania proti COVID-19 na ľudské zdravie je príznačné pre celé riešenie problému povinného očkovania relevantnými politickými silami na Slovensku. Povedľa politických záujmov vzali do úvahy prípadne aj ekonomické záležitosti. O nežiadúcich účinkoch na zdravie v súvislosti s očkovaním proti COVID-19 nechcú nič počuť. Dá sa uvažovať, či nejde o úmyselné odpútavanie pozornosti od nepríjemného. Ochrana zdravia pred COVID-19 sa propagandisticky dá označiť za ochranu zdravia, pri ktorej ide o život. Pri vecnom hodnotení možno hovoriť o ochrane zdravia, pri ktorej ide o zdravie. Bez ohľadu na frekvenciu diskusií v tejto kvalite nie je splnená podmienka nevyhnutnosti zavedenia povinného očkovania proti CV19.

Je očkovanie jedinou možnosťou boja proti CV19?

Možno ochranu zdravia pred COVID-19 dosiahnuť aj inak, alebo sa tento cieľ dá dosiahnuť jedine pomocou povinného očkovania?

Otvára sa ďalšia podkapitola o dôvodoch, pre ktoré nie je splnená podmienka nevyhnutnosti obmedzenia práva na súkromný život povinným očkovaním.

Charakteristickou črtou boja s pandémiou COVID-19 na Slovensku je zlý manažment vládou Slovenskej republiky a jej orgánmi vrátane odborných poradných orgánov.

V tlačovej besede opozičnej parlamentnej strany SMER – sociálna demokracia konanej 7. decembra 2021 o tom predseda strany Robert Fico uviedol:

„... Druhý rozdiel je v prístupe k ľuďom. Od samého začiatku tvrdíme, že sa treba venovať pacientovi, akonáhle je užho zistený covid. Treba mu dať lieky zadarmo, treba mu dať lekársky protokol, treba mu dať užitočné telefónne číslo, kde sa dozvie, ako má postupovať podľa toho, aké príznaky má. Plus keby sme nakúpili viac ako tisíc pľúcnych ventilácií, tak by nemohli skončiť v nejakom tajnom sklade, ale ten rok a pol by sa využil na prípravu ľudí, ktorí by tieto pľúcne ventilácie vedeli potom aj ovládať,“ priblížil R. Fico.“

Vyjadrenie je politické, slúži na kritiku spôsobov, akými sily vládnej koalície pôsobia proti pandémie. Preto ho nemožno brať ako dôkaz o chybách riadenia boja s pandémiou COVID-19 vládou Slovenskej republiky bez preverenia a odlíšenia faktov od sloganov. Na druhej strane vyjadrenie môže mať spôsobilosť uvádzať fakty o skutkovom stave predchádzajúcom zavedeniu povinného očkovania na Slovensku. Preto nie je rozumné *a priori* ho odmietnuť. Vyjadrenie sumarizuje otázky, ktoré ak sa skutkovo preukážu, stanú sa dôkazom o tom, čo mala vláda SR urobiť v rámci proti pandemických opatrení, aby pripravila účinnú ochranu pred šírením nákazy COVID-19.

Znovu treba zopakovať. Slovenská zdravotná starostlivosť v rámci boja proti pandémie má zlý manažment. Náznorným príkladom je starostlivosť osoby podozrivé z nákazy COVID-19. Tieto osoby musia príliš dlho čakať na okamih, keď ich podrobia testom, či sú nakazené. Liečba COVID-19 sa musí začať

v ranom štádiu ochorenia, aby mala vyhlíadku úspešnosti. Skoré zahájenie liečby je prakticky nedostupné, lebo osoba podozrivá z ochorenia má pridelené (dostupné) testovanie až po uplynutí ranej fázy nákazy.

K zlému manažmentu protipandemickej ochrany na Slovensku patrí aj „výroba“ ochorenia PCR testami, o ktorých je známe, že majú nízku (3%) spôsobilosť správne zistiť pozitivitu na COVID-19. V USA Center For Disease Control (CDC) zastavuje konanie o registrácii týchto testov k 31. decembru 2021. Vo viacerých európskych štátoch súdy zakázali použitie PCR testov na diagnostiku SARS-CoV-2 pre ich vysokú nespoľahlivosť. Napríklad v Portugalsku tak správny súd rozhodol 22. novembra 2020. Do roka a do dňa, 22. novembra 2021, rovnako rozhodol senát správneho súdu v Berlíne. Naopak, na Slovensku dlhodobo neexistuje vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR, ktorou by sa nepredpisovalo PCR testovanie ako jeden z mála povolených spôsobov zisťovania zdravotného stavu pri podozrení na COVID-19 pozitivitu.

Nespoľahlivé testy sú nadmerne využívané. Nevyužívanou metódou v boji s pandémiou CV19 je liečba.

Ochrana pred ochorením na COVID-19 je medicínsky dostupná. Na Slovensku sa jej zabránilo administratívnou cestou bez uvedenia príčin uplatneného postupu.

Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky vydalo 26. októbra 2020 metodické opatrenie pomenované Terapeutický manažment pacientov s COVID-19. Dokument bol uverejnený na webovej stránke Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky v časti „Štandardizované postupy, protokoly a usmernenia“ v čase od 26. októbra 2020 do 4. marca 2021.

Metodické opatrenie je formou mimo právnej úpravy nazývanej interný normatívny pokyn. Taký predpis nie je všeobecne právne záväzný. Je záväzný iba pre subjekty práva podriadené rezortu, ktorý danú úpravu vydal. V okolnostiach prípadu ide o interný normatívny pokyn záväzný pre subjekty práva podriadené Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky. To znamená, že pre lekárov bolo metodické opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR záväzné. V prípade jeho nedodržiavania by riskovali postih štátnymi orgánmi.

Obsahom tohto metodického opatrenia bolo nariadenie terapeutického nihilizmu, zákaz kauzálnej terapie. Inými slovami, 26. októbra 2020 bol COVID-19 (dobře) liečiteľná choroba, ktorú vláda Slovenskej republiky prostredníctvom svojho ministerstva zakázala lekárom liečiť. Sám zákaz nemá v dejinách obdobu. Predtým sa nestalo, aby výkonná moc v štáte zakazovala lekárom liečiť.

Zhrnutie problematiky

Slovenskí politici a odborníci na všetkých významných miestach verejnej moci ako správni psychovaxeri nevenujú pozornosť kritériám, podľa ktorých sa v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v súlade s case-law Európskeho súdu pre ľudské práva má posudzovať, či povinné očkovanie je v súlade s čl. 8 Dohovoru. Pre nich je samozrejmé, že pozornosť treba zamerať výlučne na presadenie povinného očkovania. Príkladom nech sú zahraniční psychovaxeri. Tí sú neraz o krok, a pri vhodnom výbere vzorových štátov aj o dva kroky, pred našimi psychovaxermi.

Zavedenie povinného očkovania proti COVID-19 nie je nevyhnutné z dôvodu ochrany zdravia. Indície naznačujú, že rozdelenie spoločnosti na zaočkovaných a nezaočkovaných, ktoré nasleduje po očkovaní, je cieľom, ktorému slúži očkovanie proti COVID-19. Prostredníctvom očkovania štátna moc získava podporu v radoch obyvateľstva. Strháva na svoju stranu zaočkovaných, ktorí si neuvedomujú, že pri povinnom očkovaní oveľa menej ide o ochranu ich zdravia ako ide o ochranu štátneho násillia voči nezaočkovanej časti populácie. Presadenie zásady Rozdeľ a panuj, nie ochrana pred CV19 je tým,

o čo ide vo veci. Tento zámer rozhodne nestelesňuje splnenie podmienky nevyhnutnosti presadenia povinného očkovania v demokratickej spoločnosti.

Internetové televízie na Slovensku aj štandardné elektronické médiá v cudzích štátoch už tretí týždeň prinášajú reportáže z čoraz masovejších demonštrácií proti obmedzovaniu ľudských práv proti pandemickými opatreniami, ktoré sa konajú vo Viedni a v Rakúsku vôbec. Trvajúce a narastajúce zhromaždenia sa spájajú s možnosťou, že psychovaxerská vláda, ktorá vznikla v Rakúsku po odstúpení Sebastiana Kurza, bude nútená odstúpiť skôr, ako v Rakúsku nadobudne účinnosť zákon zavádzajúci povinné očkovanie.

Veľmi nepríjemná možnosť, ktorú si istotne uvedomuje vláda Slovenskej republiky. Zaočkovať treba každého, kto nie je náš, pred 1. februárom 2022. Neskôr by to možno nešlo. To je dôvod, pre ktorý tak naliehavo volá po zavedení povinného očkovania podstatná časť parlamentnej koalície aj zdanlivo nezávislá hlava štátu nehladiac na právne významnú pochybnosť o splniteľnosti podmienok nevyhnutnosti povinného očkovania proti CV19 v dosiahnutej fáze medicínskeho poznania o COVID-19 a o účinnosti vyvinutých vakcín proti nemu.

Zdroj: veci-verejne.sk